

У $\frac{55}{283}$

95

ПЕРЕЛОЖЕНІЕ
НѢКОТОРЫХЪ БАСЕНЬ

КРЫЛОВА

НА

БѢЛОРУССКОЕ НАРѢЧІЕ

М. Н. Косицъ.

ЧЕРНИГОВЪ.

Типографія Губернскаго Земства.

1903 г.

ПРЕДИСЛОВІЕ

Дозволено цензурою. Вильна, 13 ноября 1902 года.

Государственная
Библиотека
ССР
им. В. И. Ленина

13348-63

ПРЕДИСЛОВІЕ.

Народныя пѣсни, сложившіяся вѣками, сохранили болѣе или менѣе свой стиль, и въ такомъ же видѣ поются народомъ по настоящее время. Но форма и обороты рѣчи пѣсни въ общемъ отличаются отъ народнаго говора, какъ и всякая поэзія отъ обыденнаго разговора.

Чтобы представить яснѣе это различіе, я въ слѣдующемъ переложеніи нѣсколькихъ басенъ Крылова предлагаю образцы настоящаго народнаго говора литвино-бѣлорусовъ *) съ свойственными имъ оборотами рѣчи и мѣстными выраженіями.

Такъ говорятъ въ полѣсѣ сѣверныхъ уѣздовъ Черниговской губ. Есть возможность предположить, что этотъ говоръ сохранился неприкосновеннымъ во всей своей цѣлости съ давнихъ временъ, такъ какъ мѣстность эта (особенно Мглинской и Суражскій уѣзды) была изъ поконъ вѣку изолирована лѣсами отъ вліянія другихъ нарѣчій, а въ болѣе позднія времена, благодаря мѣстнымъ условіямъ, она отставалась въ сторонѣ отъ воздѣйствія культуры.

1) Ихъ пѣсни и бытъ вышли отдѣльными оттисками изъ журнала живая старина 1902 г.

ОГЛАВЛЕНІЕ.

	Страницы.
Варона и лисица	5
Воўкъ и Зязюля	7
Лисьця и каренья	8
Сердаболная лисица	10
Ракъ, лебидзь и щука	14
Василёкъ	18
Хрысьцянинъ и лисица	20
Арель и пчала	23
Музыка самъ чацьверть	25
Коть и поварь	28

ВАРОНА, И ЛИСИЦА.

Посвящается А. А. Русову.

Хоць кажы́, хоць ни кажы́,
Што брѣхаць ¹⁾ намъ сты́дна, —
Ни паслухаюць — чужбинка
Жо́дному ²⁾ завѣдна.

Знайшла сабѣ ³⁾ варона кáлеўца ⁴⁾ сыру,
Барджэй ⁵⁾ нэ елку сѣла;
Пасьнѣдаты захацѣла,
Да трѣхи — й — загракала,
А сырѣ-тыки ў рату́ дзиржа́ла.
На лиха йой лисица близка бѣгла.
На елку зирь —
Бача сырѣ,

¹⁾ Лгаць.

²⁾ Кождому.

³⁾ Себѣ.

⁴⁾ Немножко.

⁵⁾ Скорѣй.

⁶⁾ Позавтракаць.

⁷⁾ Зазывалась.

⁸⁾ Глядь.

Ещё разъ поглядѣла
И сабѣ сыру захацѣла.
Падкралась, шѣлма. цѣхинька,
Хвостомъ вилѣе,
Зѣ вароны вачей ¹⁾ ни спущая,
Такою гамбнку ²⁾ заводзье:
Нача медомъ салбдзье:
„Прыгбжа ты сястрыца!
Ни даць, ни ўзяць — жаръ пцица!
А перърайкажъ — то!

А насбчыкъ!

Да ужб-жъ и тбнинькѣй
Далжбнб быць галасбчыкъ.
Ни саромся ³⁾ тайичка,
Пѣсинку мнѣ сьпѣй, ⁴⁾
Ты жъ у Бога птѣшачка ⁵⁾
Якъ тѣй салавей.“
Пачѣўшы ⁶⁾ пра сваю красу,
Варона ажны абамлѣла
Ажъ стала зѣлина ў ваччу ⁷⁾.
Закрахала нябога ў ваўсю глотку,
А сьрѣ на землю — плясь!
Лиса яго ухапила, —
Да ў кусты — (й) брязь!

¹⁾ Очей.

²⁾ Разговоръ.

³⁾ Не стыдись.

⁴⁾ Спой.

⁵⁾ Пташачка.

⁶⁾ Услышанъ.

⁷⁾ Глазахъ.

ВОУКЪ и ЗЯЗЮЛЯ.

Уздумаў воукъ
У дерогу сабирацца,
Прыхбдзье йонъ
Зѣ зязюляй папрацацца.
Ня мочь мая, тутъ, кажа, жыць!
Ну да — й — народъ! вбръ на вару,
Усе бѣ йонъ биу ¹⁾, да грабиу;
Хоць тутъ самъ чортъ
И тѣй, яму бѣ ни ўладзю!
— Куды жъ ты, дзядзюшка, идзешъ,
Идзѣ ты мѣста тамъ сабѣ знайдзешъ,
Штобъ сыпаўняли ўсе твайо хацѣвня?
— Иду я на пираселеньня,
Тирязъ Чалыбинъ, на Амуръ.
Тамъ кала стада
Сабакъ ни стаўляюць на калавуръ!
А пастухи — ну чыстыя жъ авечки;
Тамъ кажущъ ни зѣ вады,
А сѣ пастаялки ¹⁾ рѣчки.
Пшаница родзье,
У волю хлѣба,
И памираць ня трѣба
— Пастой жа, ни ў пагнѣў ²⁾ будзь сказана,

¹⁾ Билъ.

²⁾ Исполняли.

³⁾ Съ молока.

⁴⁾ Во гнѣвъ.

А твой нарау и ротъ съ клыкамы
 Ци тутъ пакинишь,
 Ци възьмишь на Амуръ?
 — Пакинуць! — Во здурэла баба,
 Якую чапуху вярзе,
 И несинетицу ³⁾ нясе!
 Тады зязюля такъ сказала:
 Нехай сабѣ мая и чапуха —
 Да тольки быць табѣ
 Къ вяснѣ бизъ кажуха.

ЛИСЬЦЯ и КАРЕНЬНЯ.

У зяленай даліни
 На кудрявамъ дзэряуцы
 Лисьцяйка шумѣла,
 Зь вѣтрыкамъ шапталась,
 Горда вяличалась,
 Сабой выхвалялась.
 Во якъ мы прыгожа
 Дзэряуцо урядзіли,
 Адны мы дубрѡву
 Усю узьвисялили!
 Шыроку даліну
 Тольки мы украсіли!
 Да насъ жѡднѣй годъ,

³⁾ Небылицу.

Даждаўшысь вясны,
 Идуць красны дзѣвачки
 Вадзиць карагодъ
 И пастухъ и пахаръ
 У жаркій дзянекъ
 Идуць къ намъ ў цянекъ.
 Што праўду тайиць,
 Кали вы и самы
 Вѣтры вицяроўки
 Ни разлўшны зь нами,
 — Ня худа бѣ и намъ
 Спасиба сказаць
 Атгукнулись ¹⁾ корни
 Цихінька зь зямлі.

Тутъ падъ гаямъ нидалечка
 Сѣйіу мужыкъ лень.
 Усе да славѣчка
 Пачуў йета йень.
 Къ поўдню вадні, мухи
 Ни даюць пахаць,
 Па няволи трѣба
 Съ сахі вѣпрѣгаць,
 Йонъ спутау каня,

¹⁾ Отозвались.

²⁾ Оводы.

Государственная
 Библиотека

Пусциу па травѣ,
А самъ легъ подъ дзёрнуца
Трохи, падрямаць.
Да глѣдзючы на чалаго,
Пачау уздыхаць:
Такъ и мы съ табой
Коницакъ ты мой!

Ну, папасьвиуць, чалый,
Годзье панаваць!
Намъ съ табой ня можна
На баку лижаць,
Намъ трэба пахаць!
Пагуляй! памремъ,
Тады-й атдыхнемъ,
Тутъ намъ у жадобку ¹⁾
Трохи палижаць,
А тамъ на томъ свѣци
Атъ вяликай лежни,
Баки забалаць.

СЕРДАВОЛНАЯ ЛИСИЦА.

Хтось раннаю вясной
Стринадачку убиу
И бѣдныхъ птушанятакъ

¹⁾ Отъ слова жаждать.

У гняздзѣ пасираціу,
Пишаты малушачки,
Раточки жауцосиньки,
Галодны галадосиньки,
Гольмъ галосиньки.
Па ихъ ни какохне ¹⁾
Нярдная маці.
Тольки адна лисица
На супраці сидзючы,
Пачала журыцца:
Божачка мой миласный!
Да чыйо-жъ то серца
Крѣю ни бальдеца?
Па сиродкай доли
Хто ни ужахнеца!
Сястрычачки птушки,
Ни пакинця малыхъ!
Дайця имъ па зёрнятку
Кѣжнаму у раточыкъ,
Зязюличка сѣрая,
Ты й такъ лinyaйшъ,
Перъряйка раняйшъ,
Дай жа ты хоць трошки
Сябѣ абцыпаць,
Штобъ бѣднымъ сироткамъ
Пасьцѣлку паслаць.
Разъвясѣлый жаваранакъ,

¹⁾ Не вздохнетъ.

Чымъ-сь табѣ па небу
Бизъ ума кружйцца,
Пашукай-ка ¹⁾ корму
Бѣднымъ пакармйцца,
А ты, синичанька,
Чагó такъ сядзйшь ты?
Твайе ужó дзѣтки
Лóўка ²⁾ падрасли;
Штобъ табѣ зъ гняздечка
Свайяго зьяцѣць,
Замйсь ³⁾ рóдной маткй
Сирóтакъ пагрѣць!
Ластачка—хазяйичка,
Налави ты мўшакъ
Дли маленькихъ птушакъ.
А ты, салавей,
Коцйка й имъ сьпѣй ⁴⁾
Ни ляницесь родненькйе,
Богъ вась ни пакинйа,
Нехай людзй бачуць,
Што-й у нашамъ лѣсй
Йосьць добрыя дўшы:
Пакуль свайе рэчы
Лйса размаўляйла,
Ни у царпежь стрынаднчкамъ

1) Поищи.

2) Порядочно.

3) Вместо.

4) Спои.

У гняздзѣчки стала:
Якъ пачали зъ голаду
Яны варушйцца,
Далóу паспадали
Падъ ноги къ лйсыцы.
И што жъ бы вы думалй?
Добрая лйца
Толькй малыхъ сйратъ
Языкомъ жалѣла;
Якъ прышлось да дзѣла,
Усйхъ сама пабла.

Ййншы чалавѣкъ,
Што твайя лйсыца,
Усйхъ бы йонъ адзѣў,
Усйхъ бы накармйў,
Што каму раздаць,
Чагó колькй ²⁾ даць, —
Усе настрóйе ў ладь,
Усяму дасць рядъ,
На добры размóвы
Нема ў яго й лѣнй
Абы-бъ даваць грóшы
Ни сь свайой кйшнй ⁴⁾

5) Шевелиться.

2) Сколько.

3) Разговоры.

4) Кормань.

Пра свайю пра дэбрасьць,
 Якъ ластка шабэча;
 Изъ жъ дабро сирэцкая
 Да плоха ляжыць,
 Заразь прысабъча,
 На грэхъ ни глядзіць.

РАКЪ, ЛЕБИДЪЗЬ и ЩУКА.

Посвящается бабушкѣ Анастасіи Герасимовнѣ.

Раскажу вамъ браццы штўку
 Пра рэка лебидзя и щуку,
 Якъ яні вазіць на лінію
 Камэньня падляклися¹⁾,
 Наклалі возъ и уся трэба
 У яго ўпрыгліся.
 Кожный цягне свайимъ трахтамъ:
 Лебидзь прэ у паднябэсься,
 А ракъ ня хоча такъ:
 Ионъ кажа то ни ўладъ,
 Трэба назадъ.
 Ну щука на свайомъ стайніцъ!
 Вадой, кажа, дастаўка легшы.
 Тапталісь дбўга калà воза,
 Аднача памізъ йихъ.

¹⁾ Подрядилсь.

Нихто тамъ ряду им знайшбў,
 Я плюнуў, да —й—нашбў,
 А возъ ящэ —й—пасюль вязуць,
 На лініі ящэ —й—цяпернцка¹⁾,
 Тагò камэньня ждўць.

Во такжа, браццы —й мы:
 Во такъ и ў насъ нима сагласься!
 Якъ лебидзь зъ ракамъ возъ вязуць,
 Такъ нашы, вабчасьцьвеньскія
 Дзялі идўць.
 Намъ Земській загадаў
 У школу дрбў) прывэзць.
 Мы, чабъ, самы ни знали,
 Што ў класі ўсю Пилицаўку
 Малцы калъли,
 А у вучыцялки увесь мисаѣдъ
 Зубы баѣли.
 Вякала яна²⁾, бидняга вякала...
 И къ старасци хадзила,
 Дамбў малцбў прагнаць гразила,
 Нихто йой радачки ни даў
 И ждннй свайгò дзѣла пилнаваў³⁾

¹⁾ Теперь.

²⁾ Дровь.

³⁾ Филиповскій постъ.

⁴⁾ Надоѣдалъ.

⁵⁾ Усердствоалъ.

ВАСИЛЕКЪ

(На нивѣ Суражскаго уѣзда, посвящается Александру
Ивановичу Воробьеву).

На прыгорачку; у жици
Сь пищанай зямлицы
Вырастаў цвятчыкъ
Синій Василечыкъ.
Бизъ расицы зь вѣчара
Хмара падступіла,
Халодная ночка
Василька змарыла.
На глини сь пясочкамъ
Хлѣбцамъ ни'бьясися
Тольки ели—ели
Будзье душа ў цѣли.

Горька жъ яму жмѣстачку²⁾
Тую каратаць.
Сьхилиў йонъ галовачку,
Да-й-стаў усыхаць
— Хоць бы мнѣ да свѣту..
Соньняйка даждацца,
Можа бъ я изноў,
Пачаў атжывацца.
Ніўма²⁾ чаго хочышь,

¹⁾ Жизнь.

²⁾ Неизвестно.

Атгукнуўся¹⁾ жукъ; жон отивилі
Ци ты родамъ такъ,
Ци саўсімъ дуракъ!
Якъ жа, клопотъ²⁾ сабнцу
На яго глядзѣць,
Ци йонъ жиў застаѣница,
Ци яму капецъ.³⁾
Годзе табѣ, брацѣ,
Сонцу дакучаць,
Некали яму
Цябѣ даглидаць,
Прышло твавайо ўвремячка,
Трэба паміраць.

Ранымъ раніосинька
Соньняйка ўзышло,
Усякой Божой твары
Цяплынь прынясло.
И нашъ Василечыкъ
Жывинекъ застаўся,
Галоўку падняў,
Бога выхваляў,

Соньняйка красная
Нипапушь⁴⁾ тыя матки;

¹⁾ Отозвался.

²⁾ Хлопоты.

³⁾ Отъ слова заканать.

⁴⁾ На подобіе.

Жалкато йой жоднаго,
Свайяго дзицятки!
Катораго палца
Матцы ня ўрэжъ,
Усе йой будзье болна,
Такъ нашаму соньнайку
Гадаваць¹⁾ ўсякаго
Заўсягдѣ паквёлна.²⁾
Хто нашаго браччыка
У нўждзи ни кидая,
Да насъ цёмныхъ нѣвучау
Усяму навучая,
Кажымъ мы спашиба тымъ,
Кланяйимся ў поясь йимъ.

Дай-жа, Божа,
Вяликаму пану
Да добрая серца!
Ня грэбуй,⁽¹⁾ паночку,
Ты никимъ,
Цѣплымъ яснымъ соньйкамъ
Засвяци усимъ.

Хрысьцянинъ и Лисица.

— „На што ты, кумка,
Курэй крадзишь?”

¹⁾ Воспивать.

²⁾ Свободное время.

¹⁾ Не брезгуй.

Пытаў мужыкъ влису,
Пабачыўшы яйе ў лясу.
Ей Богу, я табѣ радзѣю
И праўду матку казаць мѣю.
Перва на перва, кума, прымѣць,
Што зъ дбўгимы рукамы
У смалъ будзишь кипѣць.
А што ужд ў йетамъ свѣци,
Куды ня кинь —
Дыкъ клинъ.

И малъ и старъ цябѣ кляне
И зьниважайе.

Паслухайся мянѣ:
Ни наживешъ другія шкуры,
На бѣса табѣ тыя кўры?
— Кумочыкъ мой!
Ци йетый хлѣбиць мнѣ салодакъ?
Я ў свайой жысьци такъ бизшасна,
Што ажны пица мнѣ нисмашна.

Охъ Божа-жъ мой!
Ци хочыцца-жъ то грасьць?
Да штожъ паробишь —
Нўжда, дзѣтки дрбны,
Муsiць прапасць.

Ящѣ-жъ, кумокъ, и то мнѣ у прымѣци,
Ци яжъ тыки адна такая ў свѣци!^а

Далій, да па далій,
Пагаманиўшы¹⁾ мизъ²⁾ сабою,

¹⁾ Поговоривши.

²⁾ Между.

Мужыкъ лису дагаваріў
Курыная насъсьця старажыць,
Штобъ, значыцца, ни водная лиса
Туды ни падступала,
Курэй мужыччыхъ ни чапала.¹⁾
Угаварылись да Пакрѡва
За пяць цалковыхъ,
Чвертку грэчки,
Ще-й-на атхѡдзи
Дзвѣ спадницы²⁾
Й — рукавицы,
А харчъ — хазяйская.
Атѣлася лиса на волнамъ хлѣби!
Усяго — ў дѡсталь,
Ня то, што часамъ съ квасамъ,
Царой зъ вадѡй.
Ня жысьць йой — масьлінка была!
А — джа жъ лисица дѡўга
На мѣсьци ни ў жыла:
Даждаўшысь цѣмнай ночки
Усихъ курэй пиревяла.

Харошый чалавѣкъ
Ня будзье красць и пры нуждзѣ.
Лидачаго³⁾ же ты хоць абзалаци,
Ну праўды атъ яго ня ждзи.

³⁾ Не трогалъ.

⁴⁾ Юбки.

¹⁾ Худого.

Арель и пчала.

Посвящается С. М. Колосову.

Ляцѣ Арель съ па паднябесься,
Спусьциўся на палѣсься,
Пабачыў што пчала куйоу дицца¹⁾ кала твитка,
Зачваниўся ни папутъ таго ндыка,²⁾
Да — й — каже йой:
Чудный вашъ родъ!
И што табѣ съ таго
Што ты цалюсинькая лѣта
Носишь мѣдъ?
Ци знатна тамъ
Чаго ты кольки нанасила.
Якога воску наляпила;
Увувлякѣ-же васъ тамъ цѣма цѣмская,
Што наша сходка земская..
Нихто цябѣ за працу ни пахваля,
Ни твайой чесци ни умаля;
Багата ты прыдбала,
Ци саўсимъ мала, —
Хвала за ўсѣ адна:
Памрѣшь и толку абъ цябѣ нима,
Ты глянь-ка на мянѣ:
Якъ крыльля я свайе расцрямлю
Да падымуся вышай тучъ,
Зимля дрыжыць,

¹⁾ Ворочается.

²⁾ Индейка.

Лячу якъ вихаръ:
 А хто живый мянѣ пабача,
 Байицца шамнуць,
 На зѣмлі стоа,
 Духъ уtoa!
 Ня тольки птица,
 Иийншый звѣрь
 И тый мянѣ страшыцца.
 Вада, пясокъ сыпучый,
 Лѣсь дрямучый,
 Виры—й балоты,
 Передá мной,
 Якъ логъ съ травой...
 Пчала яму на то гаворя:
 Нихай Богъ памагаа.
 А майя пайка¹⁾ ни такая:
 Я ни сабѣ, а вобчаству служу.
 Ня трѣба мнѣ пачотъ, хвала яго
 Мирьскóя дзѣла мнѣ милѣй свайго.

Да, йета казка складна!
 Яна-й кѣ людзямъ прыкладна:

Дзивицься-тка на пчалу:
 Калибъ у нашамъ вобчасьтви
 Были такія людзи, якъ яна,
 Мы бѣ кожны дзень абѣдали,
 И горячка-бѣ ня вѣдали,

¹⁾ Пакетъ, доля.

Да што тутъ талкаваць,
 Съ пустога у парóжняа пиреливаць!
 Народъ мы ни видзйшый,

Мы цѣма.

Такихъ людзей якъ пчолы,
 Мизъ насъ чортъ-ма!

—Нема—дыкъ трѣба штобъ былі,

Штобъ мы на абчасьтвеньскамъ дзѣлі,
 Якъ тыя пчолачки гулі.

Ни такъ, якъ вы цяперъ—хоць тутъ гары,
 А ни твайо—дыкъ чортъ яго бяры.

Нѣ, ты стой за миръ, якъ за свайó!

А миръ забираже твайó.

Будзь радзинець,¹⁾ якъ пчолка,

На миръ парабатаць.

Ня бойся,

Дробны дзѣтки ня буць галадаць.

И баславенья Гаспóдзь папле табѣ у дворь!

А у хазайстви и па работи — усюды споръ.

МУЗЫКА САМЪ ЧАЦЬВЕРТЬ.

Абизьзяна ўсташнавала
 Што гарэлка ўздаражала.
 Нечымъ горя разваджаць.
 Нейдзѣ-й шкалика дастаць.

¹⁾ Радъ.

Во-й задумала 'бизьзяна
 Да музыкай стаць,
 Будуць, кажа, добры людзи
 На вяселья зваць,
 Гарэлачкай частаваць,
 Згаварыліся съ асломъ,
 Да зь вядьмедземъ, да съ кавломъ,
 Сьбли на лагү падъ дубамъ,
 Узяли ў лапы скрыпки, бубень,
 Ужарыли съ усихъ пачонакъ такъ,
 Што-й ваўкі пиряпужалісь:

Чымъ дужа,

У далныя лясі паразбігалісь.
 Видно, што абизьзяна талкав'й за усихъ была
 Затымъ и зым'цила заразь яна,
 Што подъ йету музіку
 Ня тольки што сказаць,
 А трэба вушы затыкаць.
 Во-й закрычала той музіци:
 Годзье, стойце, пацярпице!
 А тыя-й — голасу не чуюць,
 У ваўсі лапатки дуоць, дуоць...
 Насилачку музыка замаучала,
 А абизьзяна зноў крычала:
 Саўремянице, браццы,
 Ничога ладу ни дасьцьё,
 Ни такъ вы сидзицьё!
 Ты съ балалайкой, Мишачка,
 Садзись прѳци козла,

Я съ скрыпкой сяду кала бубна,
 Тады зайграимъ мы на дзива!
 Усе заскача дзѳ што йосць:
 Закружыцца й дзежка ў хаці,
 Вирыцены на палаци,
 У прясядки пойдзя дзѳдъ,
 Пакинѳушы свой абѳдъ;
 Руки у боки кушыны,
 Гаршки миски на прылаўцы,
 Стара баба на лижанцы!...
 Во-й разсѳлись па другѳму,
 Зажарыли смыкамы..
 А толку ни пытай.
 Пастойця-жъ! Я знайшоу прычыну.
 Крычыць асель,
 Ничога мы ни урадзпмъ.
 Пакуль рядкомъ ни сядзимъ.
 Пасѳли, зачали, хоць плюнь.
 Аткуль ни узяўся салавей!
 У чацьвярыхъ яго ўси абступили
 И на прамилуѳ Богъ прасили:
 Галубчычакъ, скажы, ты, якъ нам сѳсць?
 Чаму-бъ тыки и мы прыгожа ни зайграли.

Кали-бъ то знали,

Каму кала каго сядзѳць.

Паперидъ трэба навучыцца,
 Да ужѳ тагды играць садзѳицца,
 Играли бѳ, можа, вы и удалѳй,
 Дыкъ треба жъ вушы патанѳй,

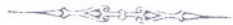
Атказаў йимъ салавей.
 Вы, дзядзюшки, за праўду ни пиняйця!
 Ну, у музыканты ни цаляйця.

Котъ и Поваръ.

Якійся поваръ дуралей
 Атскочыу съ кухни въ винаполья¹⁾
 Богабаязентъ, бачышъ, стаў,
 И тэй дзень па кумъ
 Йонъ поминки спраўляў.
 А у кухни, штобъ мыши,
 Часамъ шкоды ни зрабили,
 Сцяречъ зьядобная
 Ката наставиў.
 И што жъ—варнуўшыся дамбў,
 Йонъ тамъ убачыў?
 На масту абгрызкі пирага,
 А сторожъ Котъ
 За вуксуснымъ бачонкамъ
 Пильнуя на типёнкамъ.
 Во! йонъ машенникъ,
 Во пражора!
 Ци бачыливы,
 Добры людзи, вора?
 Ката йонъ абличая,

¹⁾ Монополья.

А Котъ свайго ни пакида́я,
 Типлёнка да́да́я.
 Бывала-жъ ты и зъ малечку
 Нийдзѣ чужаго ни зачѣпишъ.
 Цяперіцька — шаба́шъ!
 Ни падыходзь ня то што къ хаці,
 А къ свинарцы,
 Маўляў¹⁾ тэй паганюкь,²⁾
 Ня тутъ будзь ськазана, къ аўчарцы.
 Ишъ йонъ страмоцьце!
 Ишъ вислюга!
 Йонъ первый у сялѣ варюга!
 Яго усе поваръ лая,¹⁾
 Рукамы ни чапая з)
 Аднача, пакуль по́варъ
 Катú атчытаваў, да пѣў,
 Котъ за бачонкамъ
 Да костачки типленка зѣў.
 Во! дурень поваръ!
 Чымсь—съ катомъ лиментавацца,
 Ци ня луччэй было за пруть узяцца.

¹⁾ Подобно моль.

²⁾ Волкъ.

³⁾ Бранить.

⁴⁾ Трогаетъ.